

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.

ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

Ὁ Γράνης κι' ὁ Μαρῆς,
μελοῦνε κι' ἀπορεῖς.

Γ. — Μ' ἄλλου εἶδους σοναμέντα, μ' ἄλλον ἦχο καὶ σκοπὸ,
ἄκου εἰς τοῦ τραγευδῆσω καὶ τὰ Φῶτα νὰ σοῦ πῶ.
Ὁ ἀφέντης ὁ Ῥωμάνος ὁ καὶ τσάρος τῆς Κραναίας,
ἦλθε νύχτα μὲ τῆς « Νέας »
καὶ ἐπτά ἡμέρας μόνον διατρίψας μεθ' ἡμῶν,
ἔφυγε χωρὶς νὰ κλείσῃ τὸν αὐτοῦ συνδυασμόν.

Ἐπεφάνη στιγμιαίως καὶ ὥσει περιστερὰ
καὶ τὸν εἶδαμε μονάχα καὶ μᾶς ἔμειν' ἡ χαρά.
Κι' οὐτ' ἐγίνανε προσκλήσεις, οὔτε συναναστροφαὶ
κι' οὔτε βγῆκαν ἀφ' τ' ἀρμάρι τὰ φλιτζάνια τοῦ καφφέ
κι' οὔτε εἶπε σὲ κανένα ὁ μέγας μᾶς ἀγάς,
ποῦν βάπτισμα θὰ γίνη μὲ τὰς νέας ἐκλογάς.

Ἐπεφάνη στιγμιαίως καὶ ὥσει περιστερὰ
κι' ἔφυγε χωρὶς ν' ἀγιάσῃ τὰ θολὰ μᾶς τὰ νερά.
Κι' ὅταν ἔμαθε τ' ἀσκέρι
πῶς δὲν εἶναι μερσασιά,
τόνα χτύπη τ' ἄλλο χέρι
ἀπὸ τὴν ἀπελπισιά.

Κι' ἐν μέσῳ τῶν πολιτικῶν τῆς ἐπαρχίας Κράνης,
ὑπῆρχεν ἄνθρωπος Φωκᾶς τοῦνομα Ἰωάννης,
ὃν ὁ λαὸς γὰρ σεβασμὸ τὸν λέει Τζανετάκη,
μὲ ὅψιν ἰδιότροπον καὶ ἄγριον μευστάκι
κι' αὐτὸν ὁ Ἄθως, λέγεται, πῶς θὰ συμπεριλάβῃ
κι' ἂν εἶναι Δελληνικὸς, θαρρῶ πῶς λίγο βλάθει!

Ἄν μᾶλεγαν κι' ἐμένανε « συντάσσεσαι Ῥωμάνω »
καμμὰ δὲν εἶχα δυσκολιὰ τὴ σύνταξιν νὰ κάνω.

Θὰ ἔλεγα συντάσσομαι

ὥς ὅτου νὰ μὲ βγάλῃ

κι' ἀμὰ τὸν ἀποτάσσομαι

καθὼς ἐκάμαν κι' ἄλλοι.

Κι' εἶπα στὸν Ἄθω τί δουλειᾶς εἶν' τοῦτες ποῦ μᾶς κάνεις;

Εἰς τὰ ὀπίσω στρέφεσαι ὡς ἄλλος Ἰορδάνης!

Τέτοια μᾶς κάνεις προσβολή; Τέτοιο μᾶς δίνεις λάκτισμα;

εἰς ὥρας πώπερμεναν τὸ ἅγιόν σου βάπτισμα

στὸν κάθε κακορίζικο τῆς ἐπαρχίας δήμο;

Φωνὴ βοῶντος ἤσουνε, λοιπὸν, ἐν τῇ ἐρήμῳ;

Ἦλθαν τὰ Φῶτα, βρέ Μαρῆ, μὰ τὸ περιστερὰ
στὴν κεφαλὴν κατέθηκε μονάχα τοῦ Γεράκη,

σ' ἐκεῖνον ἡ-περιστερὰ

ἐφάνη κατελθεῖσα

καὶ τοῦ κουνοῦσε τὴν ὁρὰ

σὰ νάταν κλοσοῦσα

κι' ἡκούσθη ἄνωθεν φωνὴ ὑπερτάτη γλυκεῖα,

« πάλι σὲ κάνω βουλευτὴ τοῦ Ἄθου καὶ δόξα σοί »

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.Σ4.Υ1.Φ2.0018

Ὁ Μαθουσάλας ὁ Τραυλός, νάχουμε τὴν εὐχή του,
μένει στὸν Ἀσπρεγέρακα ἐν τῇ περιχῇ του.
Ὁ Ἄθως τὴν ἔβρισκε νὰ κάτσει στὸ βεχάτι σου
εἶναι χειμῶνας ἄθλιος καὶ πέσε στὸ κρεβάτι σου
κι' ἂν ἴσως εἰς βουλευτικοὶ σὲ ξαναβροῦνε πόνος
νὰ πίνης ἀκατάπαυστα ζουμί ἀπὸ καπὸνι. »

Ὁ Μομφερράτος, βρὲ Μαρῆ, δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ
φριχάται μὴν ξαναπινῇ μέσα στὸν Ἰερδάνη
Μόνον τῆς Μέκας τῆς παλῆας ὁ κόκκινος ὁ φέσαρος
ἐκέρυξε τὸν πόλεμον τοῦ ἀνικητοῦ Καίσαρος
ἀφ' οὗ καὶ εἰς δεξιότηδες πώκαμανε τὸ γάμο,
ἀγὰ τὸ καταλάβαινε πῶς χιτίζουε στὸν ἄμμο.

Ἀλλάξανε τὰ πράματα κι' εἰς Μπόρες σὰ θερία
θᾶβγουν νὰ πολεμήτουνε τὴν αὐτοκρατορία.
Τῆς Μέκας ἐτοιμάζεται τ' ἀσκέρι τὸ βαρβάτο
φωτιά νὰ δώσῃ γενική.
μ' αὐτὰ ποῦ βλέπει ῥόδινα καθένας τὸ Σαββάτο,
ἐρχοντ' ἄλλοιως τὴν Κυριακή!

Ἄκου τὰ Φῶτα νὰ σοῦ πῶ, τὰ Φῶτα νὰ σοῦ ψάλλω.
ἐντὸς ὀλίγου ζέχνηται τ' ἀμάξι τὸ μεγάλο
κι' ὅπιο ἀπὸ τίς ῥόδες του ποῦν ἀλειμμένες ζύγκια
θέλουνε καὶ δὲ θέλουνε θὰ τρέχουν τὰ μερμύγκια.
Μενέλαος ὁ πρόδρομος καὶ Ἄθως ὁ Μεσίας
καὶ Ἰορδάνης ποταμὸς ὁ τρόπος τῆς θυσίας.

Γιατί δὲ μ' ἀποκρένεσαι;

Μ. — Μπορῶ ποῦ μὲ κρυώνει;
Εἴκοσι χρόνους εἶχαμε νὰ ἰδοῦμε τέτοιο χιόνι!

Μ' αὐτὸ τὸ κρύο σίγουρα μπορεῖ νὰ ξεμπερδέψω!

Β. — Καλὰ νὰ τάθης. Σῶλεγα μωρὲ νὰ σὲ παντρέψω
καὶ μὴ τὴν εὕρισκες χοντρή, κι' ἄλλη μὲ εἰχως πάχος.

Μ. — Μωρ' εἶναι φρίκη μὲ χιονιὲς νὰ βρίσκεσαι μονάχος!
Ὅσα νὰ θέλῃς κάρβουνα καὶ σκανταλέτα βάλε.
ἔτσι δὲν ἔχεις συντροφιά ματακρυώνεις πάλε!

Γ. — Τί λέγεται στὴν Παλική
γιὰ τὴν ψηφοφορία;

Μ. — Μονοκρουσία γενική

εἰς πόλεις καὶ χωριά.
Εἰς Ἀνω καὶ Κατωή, ὡς ἔτυχε ν' ἀκούσω,
Θεὸ δὲν ἔχουν ἄλλονε παρὰ τὸ Μονοκρυσσο.
Καὶ πένητες καὶ πλούσιοι
κι' ἀκόμα κι' εἰς δετόροι,
θὰ γίνουιν Μονοκρυσσοί
ἐφέτος μὲ τὸ ζόρι.

Ὁ Μονοκρυσσος ὄφρασε Ἰακωβάτου κρᾶνος
κι' Ἀνίθας εἶναι στὰ χωριά, στὴ χώρα Ταμερλάνος
κι' ἀπὸ τὴ γενεάρδα του τὴν πολυζακυσμένη,
τὴν Παλική ὀλόκληρη τὴν ἔχει κρεμασμένη.
Γειά σου λαὲ περήφανε· γειά σου μωρὲ Ληξούρε,
πῶδαλες τὸ τσαρούχι σου στῶν εὐγενῶν τὴ μούρη,

Γ. — Εἶδες καὶ τοῦ Βρυώνη τοῦ Γιάννη τὰ κεφάλια
πῶς ἤλθανε κι' ἐπέσανε ἀπάνου στὰ παστέλια;
Ἦτανε πρόνοια Θεοῦ πῶφρε τὸ Κορδόνι
νὰ μὴν ψωφήσουνε κι' αὐτοὶ πῶπεσε τέτοιο χιόνι.
Σὰν τὰ λευκούμια πέφτουνε ἡ θέσες μία μία,
μονόλεφτο δὲν ἔμεινε στὴν κάσσα τοῦ ταμῖα.

Ὅπορος εἶναι τοῦ Βρυώνη
κι' ὅπορος σέβεται τὸ Γιάννη
δὲ φοβᾶται νὰ κρυώνῃ
μ' ὅσο χιόνι καὶ νὰ κάνῃ.
Κι' ὁ ἀνήγων στοῦ Ῥωμάνου
τὰς ιδέας τὰς γενναίας,
δὲν πηγαίνει παραπάνου
ἀπὸ ὑποδεκανέας.

Μ. — Πῆγες στὰ πλοῖα τ' ἀγγλικά;

Γ. — Ἐπῆχ στὸ μεγάλο.

Μ. — Μ' ἐφάγανε τὰ θηλυκά
γιατί δὲν κάνουνε μπάλο.

Κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα, κόρες μου, τὸν πρόξενο βωτῆστα
γιατί δὲν σὰς καλένουε στὸ τσάι νὰ καθῆστε.
ἐγὼ, καθὼς γνωρίζετε, δὲ σὰς χρωστάω ἄλλο,
παρ' ἂν κληθῆτε στὸ χορὸ
νὰ ἔλθω νὰ παρατηρῶ
κι' ἀμέσως στὸ Ζιζάνιον τίς χάρες σας νὰ βάλω.

Γ. — Λοιπὸν καλὲς ἀντάμωσες.

Μ. — Ἀντίο Λεωνόρα.

Γ. — Τί γίνεται τὸ θέατρον;

Μ. — Καλὰ πηγαίνει τώρα.

Ἦλθαν τὰ νέα πρόσωπα καὶ δυὸ λαμπροὶ ἀρτίστες,
κάπως εἰκονομήθησαν καὶ μερικὲς κορίστες,
ὁ Γρησας πάντοτε φαιδρός καὶ στὰ τραπέζια πρῶτος
καὶ θάτανε φαιδρότερος ἂν ἤθελ' ἔρτη σότος,

—XXXX—

Ἐνας Μποναμᾶς
πῶλαχε σ' ἐμάς.

Ἀργησε, μὰ ἐπὶ τέλους μῶπεσε τὸ μπουλετί.
Σῶναι Θεὸς μευ τὰ καλὰ σου! Μ' ἐκαθίσαν ὀρκωτή!
Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου φαίνεται ἡ εὐτυχία
μ' ἐβαλαν σὲ μὲν ἂν κέρη νὰ μὴν ἔχω ἡσυχία
κι' ἄμποτες τοῦ Ντεληγιάννη νὰν τοῦρθῃ κανένα συμπάρο
νὰ μαζώξῃ ἐξεδρεία νὰ μὲ πᾶρουν καὶ φαντάρο!

Πιὸς τὸ πιστεῦσε πῶς τέτοιος θὰ μευ τύχῃ Μποναμᾶς!
Κι' ἐπὶ τέλους τέτοιοι τίτλοι δὲν ἀρμύζουε σ' ἐμάς.
Ἡ ποιητικὴ μας τρέλλα — δηλαδὴ παραφροσύνη —
δὲν συμφέρει τὴν πατρίδα οὔτε τὴ δικαιοσύνη,
καὶ ποτὲ νὰ μὴν πιστέψτε πῶς ἐγὼ θὰ συμφωνήσω
ἁμαρτήσαντας ἀνθρώπους μὲ δεσμὰ νὰ τυρανίσω.
ἔσους νάχουνε σκοτώσει κι' ὅσα νάχουνε κλεμένα,
εἰν' ἀδιάφορο γιὰ μένα.

Ἀγάπην στὸν πλησίον σου εἶπ' ὁ Χριστὸς νὰ δώσης.
δὲν εἶπε, κάτσε ὀρκωτὲς νὰν τότε φυλακώσης.
Κι' ἐγὼ πολὺ σεβόμενος τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου,
ἂν ἡμπορεῖσα θ' ἄνοιγα τίς φυλακὰς τοῦ Ῥίου
καὶ πᾶν σοφρωνιστήριον καὶ τιμωρίας τόπον
καὶ θᾶβανα καὶ σύνταξη τῶν ἀτυχῶν ἀνθρώπων.

Ἐγὼ δὲ θέλω δέσμεψη· θέλω δημοκρατία
θέλω στὴν καθὲ φυλακὴ
σημαία νάχουμε λευκὴ
καθὼς στὴν Ἑλβετία.

Πῶς ἐνανε θὰν τότε πῶ φονηὰ κι' ἐγκληματία;
Ἐσκότωσε· Πολὺ καλὰ. Μὰ θάχε μὲν αἰτία!
Κανένας εἰχως ἀφορμὴ δὲν πᾶει νὰ σκοτώσῃ
καὶ διατὶ στὸν πόλεμο ποῦ ξεψυχᾶνε τόσοι
γιὰ παλληκάρια ὁ φονηὰς μεγάλο θεωρεῖται
καὶ γιὰ τοὺς τέσους σκοτωμένους παρασημοφορεῖται;

ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΕΙΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΡΟΒΛΕΨΕΩΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

γιατί ἂν εἶχε μὴ δουλειὰ νὰ βγάγῃ τὸ ψωμί του
δὲν ἔπνευε γιὰ χῆλα νὰ χρίσῃ τὴν τιμὴν του.
Κι' ἔπειτα, γιὰ νὰ κλείσουμε τοὺς κλέφτες στὴν Ἑλλάδα,
ὅλο τὸ κράτος ἔπρεπε νὰ γένῃ βεστελάδα!

Μωρ' ἀνθρώπο πώβρηκετε νὰ βάλετε νὰ κρίνῃ!
Ποτὲ γιὰ δικαστήρια δὲν ἔδωσα κατρίνι.
Κι' ἂν ὁ πατήρ, τὴν Θεμίδα λατρεύων παραφόρως,
στὰ νομικά μ' ἐνέγραψε νὰ γίνω δικηγόρος,
ἐγὼ τὰ δικαστήρια τᾶστεϊλα στὴν κατάρρα
καὶ τὰ βιβλία πούλησα κι' ἐπῆρα μὴ κιτάρρα.

Αὐτὰ τὰ λέω σεβὰρὰ χωρὶς νὰ χωρατεύω
κι' ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς θὰ μ' ἐξαίρει πιστεύω,
ἀφ' οὗ ἀπὸ τὰ σήμερα βγαίνω καὶ τοῦ δηλόνω
πῶς ὅσοι νὰ μευ τύχουνε θὰν τοὺς ἐλευθερόνω.
Τί μὲ κληρώνουν ἐνερκο! Δὲν τὸ γνωρίζουν τάχα
ὅπως ἐγὼ γεννήθηκα γιὰ μόμολες μονάχα;

Δὲν ἡμπορεῖσε νὰ σταθῇ πρᾶμα πούλῃ παραλόγο
παρὰ νὰ μὲ περάσουνε κι' ἐμένα στὸν κατάλογο
στῶν γνωστικῶν ἀνθρώπων,
Ἦθελα νᾶξερὰ σὰν ποιὸς ἔλαβε τέτοιο κόπον!
Καὶ χαιρετῶν εἰσαγγελεῖς καὶ δικαστὰς κι' ἐφέτας,
ἐλπίζω νὰ ἐξαίρεθῶ.

Γεώργιος Μολφέτας.

ΤΡΑΒΙΑΤΑ

ΑΤΤΟ 1. Μία κυρία ποῦ ῥόλο παίζει,
ἀναθρεμμένη διεφθαρμένως,
δίνει στὸ σπῆτι της ἓνα τραπέζι
κι' εἶναι κι' ὁ Κάρμενος προσκαλεσμένος.

2. Ἐνας πατέρας, τύπος ἱππότου
μ' ὠμορφον τρόπο τὴν ἐπιπλήττει
πῶς τοῦ ξεμπούρησε τὸ σερνικό του
καὶ λείπει μῆνες ἀπὸ τὸ σπῆτι.
κι' αὐτὴ μὲ δάκρυα καὶ μὲ λυγμὸ,
τοῦ υπογράφει τὸ χωρισμὸ.

3. Μὰ τὸ παιδί του τὴν ἀγαπάει
κι' ὀμπρὸς ὀπίσω σὲ δαύτει πᾶει.
Πᾶει στὸ μέγαρον τῆς μάγου φίλης,
μὲς τὴν ἀνθήκη τοῦ κόσμου σέτα,
κι' ἔτυχε νᾶναι κι' ἄγης Βασίλης
καὶ τὸν ἐστρώσανε γιὰ τὴν πασέτα,
Μὰ ἡ Τραβιάτα ἡ βουλιασμένη
ὅσο κι' ἂν ἦτανε ξεμπουρισμένη,

κι' ὅση ἀγάπη κι' ἂν αἰσθανώτουνε.
Ἀλφρέδο πλέον δὲν ἐδεχώτουνε,
Κι' αὐτὸς μὴν ξέροντας τὴν ἱστορία
καὶ τοῦ πατέρα του τὴν ἀφορμή,
θερίο γένεταί με τὴν κυρία
καὶ τὴν προσβάλει με πληρωμή.

4. Μέσα στὸ θέατρο ποῦ τρέμει γάτα,
κι' ὁλοῦθε μπάζει ἓνα γλυκὺ
κᾶπως θὰ κρύψει καὶ ἡ Τραβιάτα
καὶ τὴν ἐγύρισε σὲ φθισικὴ.
Μωρὲ τί βλέπουμε σ' αὐτὴν τὴ φύσι!
γυναῖκα ποῦχε χρυσὸ σοφᾶ.
ἔρμη κι' ἀπένταρὴ νὰ ξεψυχήσῃ
μέσα στὰ χέρια τοῦ Μουσταφᾶ!

Μλφτς.

ΤΡΕΛΛΟΤ ΣΚΕΨΕΙΣ

Στὸ πλάι μου σὰν εἶσαι μαυρομμάτα,
καὶ με θωρρεῖς μ' ἀχόρταγὴ ματιὰ
μοῦ χύνουνε τὰ κάλλη σου τ' ἀφρατα,
γλυκειὰ μὲς τὴν καρδιά ρευστὴ φωτιά

Κι' ὁλόκληρος ὁ νοῦς μου σκοτιδιάζει
καὶ με τερπνοὺς συλλογισμοὺς μεθάει
σ' ἐκείνη τὴ στιγμή, καὶ φτερουγιάζει
καὶ σ' ἄλλους κόσμους μαγικοὺς με πάει.

Καὶ βλέπω νὰ πετῶ στὸ γαλαξία
μαζὺ σου χαριτόβρυτὴ ψυχῇ.
καὶ βλέπω στ' οὐρανοῦ τὴν ἡρεμία
ζωὴ πῶς θὰ περάσωμ' εὐτυχῇ.

Καὶ βρίσκω ἐκεῖ ἀληθινὲς ἐλπίδες,
καὶ πόθους ζωντανοὺς πραγματικούς,
καὶ βλέπω τῶν ματιῶν σου ταῖς ἀχτίδες
κι' ἀκούω στεναγμοὺς μελωδικούς.

Κι' ἀκούω τὴ φωνὴ σου σ' ἡλικία
ἀγνότατὴ τερπνῇ, παρθενικῇ,
κι' αἰσθάνομαι μιὰν ἄλλῃ ἀρμονία
βαθεῖά μες τὴν καρδιά μου, ἀγγελικῇ.

Σ' αὐτὴ τὴ γῇ τὴν ἀγνωστὴ, ψυχὴ μου
με φέρουν τῶν ὀνείρων τὰ φτερά.
καὶ γίνεται ἀτέλειωτ' ἡ ζωὴ μου
με δάκρυα, με γέλοι, με χαρά!

Ἄνας.

ἈΗΣ ΒΑΣΙΛΗΣ

Σ' ἓνα φιλικὸ τραπέζι
μ' ὅλο νᾶζει μ' ὅλο γλύκα,
ἓνας φάντε - κούπας παίζει
μὲ τὴ μαύρη νταμα - πίκια.

Καὶ στὰ παιγνίδια τους αὐτὰ
παῦν' ἀπορίας ἄλυτης,
χάνει κι' ὁ φάντε, τὰ λεφτὰ
κι' ἡ ντάμα . . . τὸ κεφάλι της.

Φλάκ-Φλούκ.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐτελέσθησαν ἐν στενῷ κύκλῳ
συγγενῶν οἱ γάμοι τοῦ κ. Ἀνδρέου Γ. Βαλσαμῆ μετὰ
τῆς δεσποινίδος Μπίλως Ε. Λαπαθιώτου μεράγγου.

Εὐχόμεθα τὰ βέλτιστα.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΣΧΟΛΗΣ.

Κατόπιν καταλλήλων ἐνεργειῶν τοῦ νομάρχου κ.
Δασίου κατορθώθη ἡ ἐνταῦθα ἡ σύστασις παραρτή-
ματος τῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς πριγκιπέσσης
Ἑλένης ἐν Ἀθήναις λειτουργούσης Βασιλικῆς σχο-
λῆς χειροτεχνημάτων, ἀναλαβόντος τοῦ δήμου Κρα-
νίων τὴν ἐνοικίαν καταλλήλου οἰκήματος καὶ τὴν
ἐπίπλωσιν αὐτοῦ.

Αἱ βουλόμεναι νὰ καταταχῶσιν εἰς τὴν σχολὴν
ταύτην ἅς ἀπευθυνθῶσιν εἰς τὴν δεσποινίδα Αἰκατε-
ρίνην Ν. Τρωϊάνου ὅπως λάβωσι πληρεστέρας πλη-
ροφορίας καὶ ἐγγραφῶσιν. Αἱ ἐγγραφαὶ ἤρξαντο τῇ
2 Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31ην. ἰδίου.

Μόνον ἓνας Ματαράγκας εἶν' ἐκεῖνος ποῦ μπορεῖ
νὰ σοῦ ἐτοιμάσῃ ροῦχα κι' ἡ ψυχὴ σου νὰ χαρῇ.

Τρέχετε στοῦ Ματαράγκα τὸ καινούργιο μαγαζί,
γιὰ κοστούμια, γιὰ ταμπάρα γιὰ γελέκια φαντεζί.

Τρέχετε στοῦ Ματαράγκα τὰ κασμήρια τ' ἀγγλικά
νὰ ραφτῆτε καὶ μοδέρνα καὶ συγκαταβατικά.

Στὸ κρασοπουλιὸ τὸ νέο Γερασίου τοῦ Βανδώρου
ποῦν ἀπεναντι στοῦ Στίβα μέσα στὸ στενὸ τοῦ φόρου
ἄδολο κρασί θὰ βρῆτε τῆς Θηναίας θαυμαστὸ
στὸ βουτσὶ τοῦ νοικοκύρη· ὅχι σκάρτο καὶ φτιαστὸ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

